

האינטראקציה של מנחם בגין מבוססת על ההנחה שיש ביכולתו להפוך את הכוח הפוטנציאלי הזה לכוח מזויין, ממושמש וזוחם. הוא מאמין שהוא יוכל לגייסו, להמינו לקרב ולפקד עליו כמו על אוגדות המילואים של צה"ל.

אם יקבל הנשיא קארטר את הדיעה כי הערכה זו של בגין נכונה, הוא יצטרך לשקול זה מול זה את האינטרס הלאומי האמריקאי ואת האינטרס האישי-המפלגתי שלו. במיקרה זה יתכן כי יעדיף את האינטרס האישי, כמקובל אצל פוליטיקאים מיקצועיים מן המניין. כך יימנע העימות האמריקאית-ישראלית, הסייע האמריקאי יימשך, ומנחם בגין יוכל להקדיש את כל כוחו ומיצרו לשדוה-הקרב הבא — העימות הצבאי עם מדינות-ערב. אם, לעומת זאת, ישתכנע הנשיא קארטר כי מנחם בגין משלה את עצמו, וכי אין חשש מפני מרד יהודי ארצות-הברית נגד הבית הלבן, צפוי לחץ אמריקאי כביר על ישראל. לפני בגין תעמוד אז הברירה בין כניעה לאמריקאים ובין מיבצעי התאבדות לאומיים. לכן הפכו יהודי ארצות-הברית

צאות הרסניות. ואילו שילוב הכסף הערבי במערכת-הכלכלה המערבית יחזק את ה-גוש האמריקאי.

בטוח הקצר, יש לארצות-הברית עניין חיוני לקבל בחורה חלק מן הדולארים הזורמים לארצות-הנפט, על-ידי מכירת כמויות כבירות של נשק לממשלותיהן. משום-כן ברור לגמרי מהו תפקידו של נשיא ארצות-הברית — כפי שגימי קארטר ויועציו רואים אותו: להביא להסדר בין מרחב, בתנאים שהעולם הערבי מסוגל לקבלם: החזרת כימעט כל השטחים המוחזקים לעמיר-ערב, הקמת מדינה פלסטינית בצורה זו או אחרת, ובשלב הראשון — שילוב הפלסטינים בפעולה להשגת ההסדר. כל המטרות האלה מתנגשות חזיתית עם המגמה של ממשלת הליכוד בישראל (ובמיוחד פחותה, אך חריפה למדי, גם עם המגמות של ממשלות-המערה, שקדמו לה).

יצחק רבין עם ילדים יהודיים באמריקה

בארץ-ישראל, בהנהגת הילל קוק (שקרא לעצמו אז בשם "פיטר ברגסון"), שמואל מרלין ואחרים. היא הקימה שורה של אירגונים, שמטרתם היתה לעורר את יהודי אמריקה כדי להפעיל לחץ על הבית הלבן בקשר עם השואה. למרות הכישרון הרב שהושקע בפעולה, ותמיכת אישים אמריקאים חשובים (כמו הסופר בן הכט) שגרתמו למיבצע, לא עלה בידי קוק וחבריו להפעיל את יהודי אמריקה.

למצב העלול להיווצר בעתיד הוא עמדת יהודי ארצות-הברית בימי השואה, במילי-חמת-העולם השנייה. עובדה היסטורית היא שיהודי

ההנהגה היהודית, וגם ההנהגה הציונית, חיבבה בכל פעולה כזאת. היא שיכנעה את הנשיא רוזוולט שלא לקבל מישחת שרצתה לת"כוע ממנו פעולה נגד ההשמדה.

יהדות אמריקה עמדה כל העת מנגד. היא חששה להתבלט, שמא יביא הדבר לגל חדש של אנטישמיות ברחבי ארצות-הברית. אחרי שארצות-הברית נכנסה למלחמה, חששו היהודים מפני הרושם שמא קיים הבדל בין האינטרס הכל-אמריקאי ובין האינטרס היהודי. משום כך עזר המימסד היהודי להשתיק את היריעות על השואה, מנע כל פעולה מדינית או תעמודית מצד הליכוד היהודי, ועשה את הכל כדי לשתק ולהשתיק את המעטים שקמו ותבעו פעולה.

אין פירוש הדבר שיהדות אמריקה נתנה כך שנית, במיקרה של עימות. אפשר לטעון את ההיפוך: שהתנהגותה או גרמה לטראומה וליסורי-מצפון כה עמוקים, עד כי דור שלם של יהודים אמריקאים עבר אחרי המלחמה לקיצוניות שגויה. התעניק למדינת-ישראל תמיכה סלתי-מסוייגת וחסרת-ביקורת, עד עצם היום הזה. אך עובדה היא שתמיכה זו לא עמדה אף פעם אחת כמיכחן של עימות ישראל-אמריקאי. אם יביא עימות כזה — איך ינהגו היהודים?

אגרוף משוריין

ול תפקידו של גימי קארטר הנשיא עומדים האינטרסים של גימי קארטר הפוליטיקאי, ראש-המפלגה.

מזל עוצמת-הנפט של ממשלות-ערב עומדת עוצמת-החץ של ממשלת ישראל. מזל "הזהב" של "שחור" של הערבים, "הזהב היהודי" של ישראל. מזל הפטרידוקאי רים של הערבים, האלקטרידוקאי רים של היהודים.

הסיכוי היחיד של מנחם בגין למנוע עימות ההרואסון עם ארצות-הברית טמון ביכולתו לקמץ את יהדות ארצות-הברית כאגרוף משוריין מול הבית הלבן. תחילה כאיום ולאחר מכן, אם יהיה צורך בכך, כנשק פעיל.

הכוח היחודי הפוטנציאלי יכול לפעול במישורים שונים. בין השאר —

● **כדפי הקונגרס:** רבים מן הסר גאטורים ומן הצירים בבית-הנבחרים תלויים בקולות יהודיים, העשויים להכריע בבחירות באיווריר-בחירה שלהם. אותם הפוליטיקאים, וגם אחרים, תלויים בתורו מת של אירגונים ואיליהן יהודיים, ל-מימון מסע-בחירות שלהם.

● **כדפי הנשיא:** על פי השיטה הקיימת, תלויה בחירתו של הנשיא ב-ניצחונו במדינות-מפתח מסוימות, החשר בות בגלל גודלן, דווקא במדינות אלה יכולים הקולות היהודיים להוות את לשון-המאזניים, דבר המבטיח להם כוח-השפעה מחוץ לכל פרופורציה לכחם המיספרי. (כוח-השפעה דומה יש למחנה הדתי הי מאורגן בישראל).

● **כדפי הליכוד:** ליהודים יש השפעה עמומה בכלי-התיקשורת. העיתונים היומיים, גם החשובים ביותר, תלויים במדעות היצרנים והסוחרים המקומיים, שרבים מאד מהם הם יהודים. בקרב סגל-הניהול העיתונאים בכל כלי-התיקשורת יש ליהודים ייצוג שהוא בלי שום יחס לאחוזם באוכלוסייה הרללית.

האם היהודים יערקו?

אחד המומחים, שדעתו פסימית ב-יותר, הוא הילל קוק עצמו — שהתיי נסה בניסיונות כה מרים בפעם הקודמת. לקוק יש דיעה נחרצת בעניין זה: "עד היום תמכו היהודים בישי-ראל, מפני שזה היה נוח להם.

"מי שתומך בישראל, אינו מפסיד דבר. להיפך, הדבר מעלה את קרנו ברחוב האמריקאי. זה מכובד לתמוך בישראל. זה שטרטיט, כי מקובל באמריקה לחשוב שהאינטרסים של ארצות-הברית ושל ישראל הם זהים.

"ישראל נתנה ליהודי-אמריקה את האפשרות להרים ראש. מכיוון שלכל האמריקאים יש זיקה לאיץ-האם, למולדת הישנה, גרמה ישראל לנורמליזציה של מצב היהודים. גם להם יש ארץ-אם ומולדת. אולם המצב יהיה שונה לגמרי אם היהודי האמריקאי יצטרך להקריב משהו מלבד תרומה, על מיובח התמיכה בישראל."

לדעת קוק, לא יעמדו יהודי ארץ-צות-הברית כמיכחן, אם ייווצר כציובור הרושם שקיים ניגוד בין האינטרס האמריקאי והאיניטרס הישראלי. הם יחששו מפני התגברות האנטישמיות, ומפני האישום שהם תומכים במדינה זרה, נגד ארצות-הברית.

קוק מעריך כי גם או יהיה מעוט קטן, בעלי-הכרה, שימשך לתמוך בישראל, למרות הכל. אך המוני היהודים לא יגייסו לשום פעילות בולטת. ובעיקר — רוב היהודים, שהתרחקו מומן מכל פעילות קהילתית, שאינם שייכים לשום אירגון

נפתור לכבוד בגין המופץ בארה"ב * האם היהודים יערקו?

ארצות-הברית לא נקפו אז אצבע כדי להציל את יהודי אירופה מהשמדה גופנית.

המחדל הנורא

הנשיא האמריקאי דאז, פראנקלין דלאנו רוזוולט, קיבל דיווחים על ההשדה, אך החליט שלא לפעול להפסקת האינטרס הלאומי האמריקאי.

כפי שגילה יועצו וידידו הקרוב ביותר באותם הימים, הארי הופקינס, אכן עלה הנשיא בדיונים בין רוזוולט והבריטים, ובראשם שרי-החץ הבריטי אנתוני אידן, הבריטים התנגדו לכל פעולה נגד ההשדה — פעולה צבאית (הפצצת מחנות ההשמדה והרכבות שהובילו אליהם), פעולה מדינית (הפעלת לחץ על האוייב באמצעות פעולה דיפלומטית סודית) או פעולה פסיר-כולוגית (איום אמין בעונשים). רוזוולט קיבל את העמדה הבריטית.

הבריטים חששו, כמובן, מפני הצורך לקלוט עולים יהודיים, ניצולי אירופה, בארץ-ישראל, בניגוד למדיניותם. הם חששו מפני איבוד התמיכה הערבית. רוזוולט עצמו נועד עם המלך איבן-סעוד מסעודיה, וחשב כבר אז על חשיבות הנפט הערבי. הוא חשש גם מפני התעמולה הנאצית, חובקת-העולם, שטענה כי ממ-שלת ארצות-הברית "מכורה ליהודים".

באותם הימים פעלה בארצות-הברית מישלחת של האירגון הצבאי הלאומי

שדה-הקרב המכריע של מנחם בגין. מהם סיכווי בשדה-הקרב זה?

האמת הפשוטה היא שהדבר לא נוסה מעולם, ולכן אין כימעט כל אפשרות לקבוע הלכה מולכת מראש. המצב היחיד בעבר שניתן להשוותו

בגין בעת ביקורו בקונגרס האמריקאי

* הסיסמות: "אף שעל" ו"ישראל שלנו".